

stematisk Krig mod vort ligesom mod andre Landes Erhvervsliv. Der kunde nævnes mange Eksempler, men jeg vil i dette Øjeblik kun pege paa, hvad jeg tror at vide, at der f. Eks. i dette Øjeblik føres en forbitret Krig mod vor blomstrende elektriske Industri. Vi have her i Landet en fortrinlig Industri med Fabrikation af elektriske Maskiner, men store udenlandske, sammensluttede Virksomheder have sat sig for at knuse den, hvad de sagtens kunne gøre ved at levere elektriske Maskiner her til Landet for mindre, end det koster at fremstille dem. Det er noget, de selvfølgelig ikke ville blive ved med. Det er et ganske lignende Forhold som det, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klause) et Par Gange har omtalt med Hensyn til Lokomotiverne. Man driver denne Kamp systematisk, og jeg tror, at dette System allerede praktiseres saaledes, at store danske Virksomheder, der befatte sig med Fabrikation af elektriske Maskiner, have under Overvejelse at omdanne deres Fabrikker til Tilvirkning af ganske andre Ting, fordi det er umuligt at bestaa, naar Udlandet sælger Maskinerne for $\frac{3}{4}$ af det, de ere værd ogsaa i Udlandet. Det er ikke, fordi de lave dem billigere, paa ingen Maade, men man bruger systematisk Angrebspolitikken for, naar den danske Industri er ødelagt, og de have Markedet for sig selv, at kunne diktere Priserne. En saadan Kamp føres, og i en saadan Kamp staa vi vaabenløse, fordi vi have hildet os i den Teori, at det ikke gaar an at fordyre Varerne, notabene de udenlandske, de danske maa man nok fordyre. Men hvis det skulde lykkes paa den Maade at tilintetgøre det danske Arbejde paa det ene og det andet Omraade, komme vi først i den største Ulykke, der kan hænde os som Nation, det at blive en Nation, som fra Grunden af er insolvent, fordi selve Befolkningen ikke er i Stand til at bjærge sig og opretholde sin økonomiske Eksistens.

Omkring 1888 var Sverige i en lignende Situation som vi nu. Den Gang var i Sverige den private Obligationsgæld til Udlandet — det samme, som der her er Tale om, naar vi tale om en Milliard — vokset til 600 Millioner. Dette Forhold vakte saa stor Betænkelighed og Sensation i Sverige, at det bidrog til, at man i 1888 skiftede Toldsystem. Man havde den Gang en overmaade ringe Beskyttelse, den forhøjede man, og det havde for Sveriges Vedkommende den Virkning i de

efterfølgende Aar, at det store Indførselsoverskud næsten forsvandt, saa det i 1893 sank ned til kun 5 Millioners Overskud, og der indtraadte en Vending i Forgældelsen til Udlandet. Jeg har ikke fulgt det siden, saa jeg er ikke i Stand til i Øjeblikket at sige, i hvilken Grad Forbedringen har holdt sig, om andre Momenter have grebet ind, og hvorledes man staa i Sverige nu, men det er klart, at Virkningen af Reformen i 1888 for det første forøgede det svenske Næringsliv i højeste Grad og formindskede Overskudsindførselen og Obligationsgælden til Udlandet. Det, man gjorde i Sverige den Gang, er vistnok noget af det, vi gerne skulde til nu, og det er vist i alt Fald den eneste Maade, hvorpaa vi kunne tilvejebringe den Forøgelse i Indtægterne, som skal til for at dække de Udgifter, som vi ikke kunne slette paa den Maade, jeg mener vi skulle slette dem, nemlig paa § 27, men som vi ere nødte til at opretholde.

Selv om et saadant Systemskifte virkelig skulde medføre en positiv Forøgelse af Skatterne, hvad jeg betvivler, vil Forøgelsen af Skatterne kun fremkomme som Følge af Indtægternes Forøgelse, og saa vil det i Virkeligheden ikke blive nogen reel Skatteforøgelse. Naar vi sørge for, at Folk tjene et eller flere Tusind mere aarligt, kunne de betale Skatterne deraf. Hvad Toldspørgsmaalet angaar, skal jeg ikke sige mere, men nøjes med disse Antydninger, hvor fristende det end paa dette Tidspunkt kunde være at paavise, hvor mange Ulykker Toldforandringen allerede har gjort, men for ikke at forlænge det, jeg her har at sige, skal jeg slutte hermed.

Og jeg skal som Slutning paa det, jeg her har søgt at sige, og hvor jeg har stillet mig i Række med dem, der betone Nødvendigheden af at gøre alvorlige Skridt til Forbedring af Finansforholdene, understrege netop de Ord, den højtærede Finansminister sagde til os. Han sagde, at vor hele Stilling vilde blive saa dybt rystet, dersom vi bleve ved at leve paa Underskud og forøge Gælden, at vi — og det har den højtærede Minister sikkert Ret i — da vilde synke ned paa en helt anden Plads i Nationernes Række, end vi nu indtage. Det ville vi, men vi have aabenbart ikke Lyst til at anvende Midlerne derimod, hvis vi kunne undgaa det. Og den højtærede Minister sagde ogsaa, hvad Midlerne var: for det første at skaffe Balance i vort Regnskab og for det andet at bestemme os til en saadan Finanspolitik, at vi ikke indførte Reformen, medmindre der